

Priestor pre život

Časopis Ročník I Číslo 8 Cena zdarma

Cena časopisu Priestor pre život je zdarma. No budeme radi, keď vydávanie časopisu podporíte sumou 10 Sk. Touto sumou podporíte nie len vydanie ďalšieho čísla, ale aj organizáciu, ktorá ho vydáva. Preto Vám za pochopenie ďakujeme.

Bezmocní upozorňujú na bezmocnejších.

Popri bezdomovcoch sú bytosti ešte zraniteľnejšie a bezmocnejšie a to sú deti. Deti dokážu najviac týrať vlastní rodičia. Toto týranie často nazývame materskou či otcovskou láskou. Skutočná láska neobmedzuje, je slobodná a dáva Priestor pre život hlavne deťom. Lásku si zamieňame za poskytovanie materiálnych vecí, či inému spohodľovaniu svojich blízkych. Možno by bolo dobré v tomto období Vianočných sviatkov zamyslieť sa, či aj my, neznásilňujeme duše našich milovaných detí, ktoré si nestážujú, len často ticho trpia a následne aj rebelujú. Deti sú našim zrkadlom, svojim správaním nás upozorňujú, že svojím životom míňame svoju podstatu. Skúsme si my dospeli pripomenúť, kto sme a kam smerujeme.

Milí čitatelia,

sú ľudia, ktorí si myslia, že sa v nich nič nemení. Sú ľudia, ktorí si o sebe myslia, že sú dobrí alebo lepší. Sú ľudia, ktorí sa väčšinu života prejavujú ako dobrí láskaví, milosrdní či cnostní. Tak ich vníma okolie a často aj oni sami seba. Ak z času na čas zablúdia od svojich cností, ich okolie, aj oni sami si myslia, že sú stále dobrí. To isté si myslíme aj o tých zlých, ktorí sa väčšinu života prejavujú ako nedobří, neláskaví, lakomí a necnostní. Títo "zlí" sú na tom horšie ako tí dobrí, lebo keď sú na chvíľu predsa aj dobrí, sami sa tak nevidia a nevidia ich tak aj okolie. A predsa majú jednu výhodu, majú dar pokory. My ľudia si radi škatuľkujeme ľudí, na dobrých či zlých vo veľkom divadle zvanom **Život**. Týmto

škatuľkovaním a zatriedovaním si všetci vzájomne ubližujeme. Najlepšie to vidíme u detí, z ktorých by sme chceli mať dobré deti a deti sa búria nad našimi predstavami a nad našim nepochopením. Deti sú zázračné bytosti a práve deti nám ukazujú ako máme žiť. Vedia sa k nám túliť ale aj odvrátiť, milujú nás láskou nespútanou, slobodnou, dobrou aj zlou, láskavou aj neláskavou. Ich láska sa prejavuje v obidvoch polaritách a preto je to láska plná

a nekonečne trpezlivá a inokedy sa prejaví ako starý zlostník a bičuje nás hromami a bleskami. Režisér vie, že je to len divadlo a svojim "bičovaním", či nekonečnou dobrotou nám nemôže ublížiť. Učí nás poznávať, že dobro a zlo sú stranami tej istej mince. Režisér vie a aj mnohí osvietení, že sme jeho súčasťou a On je súčasťou nás. Preto nás netrestá ani nekára, lebo či môže pravá ruka potrestať ľavú za to, že sa popálila v ohni? Či môže nos potrestať ucho za to, že je hluché?

Preto tí čo chcú byť len dobrí, vskutku ochudobňujete sa o polovicu svojej bytosti. Vaša polovica, ktorú z duše nenávidíte, čiže vlastne milujete, túži po svojom objavení. Milujete len polovicu seba asi tak, ako by ste milovali ľavú nohu a pravú nenávideli.

Preto tí, čo chcú byť len zlí ochudobňujete sa o najväčšiu radosť, ktorú zažíva človek, keď prejavuje súcit a porozumenie. Režisér miluje radosť a vy "zlí" často o ňu prichádzate.

Režisér vie, že nejestvuje zle odohraná úloha, obsadí nás do novej, je nekonečne trpezlivý, má dosť času a hlavne Lásky. Režisér vie, že nejestvujú vedľajšie úlohy, len role hlavné, sleduje každý tvoj krok a nad prepadliskom v javisku nám dáva znamenia, aby sme si nedolámali kosti. **Rolu, ktorú hráš si určuješ sám/a!** Je jedno či si vyberieš rolu traviča, či kráľa, žobráka či milionára. Dôležité pre neho je, že miluješ svoju rolu, z celej duše, z celého srdca, z celej svojej bytosti. Ak miluješ svoju rolu, miluješ aj režiséra.

A keď sa v rôznych životných skúsenostiach, kedy máš pocit, že ti javisko padá na hlavu, rozhodneš nadávať svojmu režisérovi do starých bláznov, cvokov či idiotov, vtedy vedz, že keď mu budeš nadávať a urážať! Ho z celej duše, celého srdca a z celej svojej bytosti, tak ON vie, že si mu práve vyznal **Lásku**.

Lebo či môže škovránok svojim spevom uraziť Ticho noci? Alebo vlk zavýjajúci na mesiac, môže uraziť stvoriteľa vesmíru? Škovránok aj vlk spievajú najlepšie ako vedia. Každý spieva po svojom a Režisér vie, že všetci spievajú krásne a dokonale. Vieme alebo tušíme to aj my?

a nie polovičná.

Preto ľudia "dobří" nebojte sa zablúdiť do sfér zlých ľudí, koniec koncov to aj robíte. Skúste byť na chvíľu hercami nepopulárnych postáv, ktoré dobrí ľudia nenávidia. Nenávidia a predsa ich milujú, lebo nenávisť je najbližšie k láske. Lebo keď nenávidíte zlo, je to zlo vo vás samotných. Preto ľudia "zlí", nebojte sa zablúdiť do sfér dobrých ľudí, koniec koncov to aj robíte. Skúste byť dobrí, láskaví, milosrdní a cnostní. Je ľahšie byť dobrým, len nestraťte POKORU.

Tieto zablúdenia sú dobré pre dobrých aj zlých. Nejestvuje trest a ani hriech, existuje len uvedomenie, že sme hercami vo veľkom divadle zvanom **Život**. Režisér miluje dobré aj zlé postavy, miluje, keď všetky postavy hrajú svoju rolu naplno. Aj náš Režisér sa prejavuje v obidvoch polaritách, raz je bytostne dobrý

Rozhovor s bezdomovcom z Verejného kempu

Nenápadný svojim výzorom, nosiaci strojček v uchu pre 90% hluchotu. Upúta svojím pokojným hlbokým hlasom, radosťou pri komunikácii, ktorá ide z jeho vnútra. Do 12 rokov ho vychovávala jeho stará matka, ktorá mu prejavovala obrovskú trpezlivosť a lásku. Po jej smrti sa stal "revolucionárom" vo svojej rodine, odmietal príkazy a rady od svojich rodičov. V dospelosti sa stal vykrádačom krčiem za čo bol sedemkrát odsúdený. Dnes, Miroslav obýva kempovú Aviu bez kolies vo Verejnom kempu. Kúri si v malej piecke a pofajčieva tenučké šúlané cigarety.

Otázka: Povedz nám o svojom detstve?

Odpoveď: Do dvanástich rokov som žil so starou matkou. Bol som vychovaný na kozom mlieku, spomínam si na atmosféru dediny šesdesiatych rokov, na páračky peria, na návštevy susediek na vianočné sviatky. Stará matka mi dávala do postele vyhriatu tehlu a zažil som skutočné teplo domova. Vtedy som zažíval najspokojnejšie obdobie života, stará matka ma nikdy do ničoho nenútila, možno aj preto som nechcel ísť bývať k svojim rodičom, aj keď sme bývali na jednom dvore. Po jej smrti sa môj život otočil hore nohami. S rodičmi som si nerozumel, stále ma do niečoho nútili. Mój brat bol úplne iný, jeho rodičia uznávali a ja som sa cítil akosi ostrčený. Ak ma predsa do niečoho donútili, tak som to urobil presne naopak a zasa bolo peklo. Ďalší šok som zažíval, keď sme sa odsťahovali do mesta na sídlisko a opustili rodnú obec, kde som prežil celé detstvo. Od 15 - rokov som z domu odišiel do učenia, no dlho som tam nebol, aj to bol "trucpodnik" voči mojim rodičom. Rodičia ma mali za zlého a trucovitého a možno aj preto, som sa stal tým, čo chceli.

Otázka: Čo bolo potom?

Odpoveď: Od rodiny som sa začal izolovať, začal som chodiť na montáže ako sa vtedy nazývali výjazdy za prácou. Na montážach sa robilo alebo pilo, nebolo tam človeka, ktorý by nepil. Človek sa prispôbi partii a pije a robí s nimi. Žilo tak mnoho ľudí tej doby, no človek mal robotu aj strechu nad hlavou a všade sa pilo. Ja som nemal problémy nepiť a nemal som ani problémy so zákonom.

Otázka: Čo ženy v tvojom živote?

Odpoveď: To bol môj večný problém. Sníval som o žene, ako bola moja stará matka a stretol som vždy pravý opak. Hádám, čo chodia po svete tie najhoršie alkoholičky, narkomanky či trosky, také som mal. Možnože preto, že som hľadal to najlepšie, stretol som to najhoršie... Zoznámil som sa s jednou volala sa Mila, neplatila nájom a mala veľký dlh a navyše veľmi pila. Vlastná rodina ju odsúdila, tak som jej navrhol že pôjdeme spolu do Čiech na statok, kde nám dajú bývanie aj robotu. Ja som krmil kravy a ona robila dojičku. Kým som mal na starosti 50 kráv dalo sa aj zarobiť, no keď mi pridelili len 25 tak som zarábala málo a rozhodli sme sa hľadať robotu na inom statku.

Otázka: Od tej doby sa ti otočil život hore

nohami, začal si sa dostávať na šikmú plochu?

Odpoveď: Chodili sme po statkoch a družstvách hľadať robotu. Bolo to už v dobe tesne pred nežnou revolúciou, a robotu sme nemohli nájsť. Nakoniec sme stratili občianske preukazy a bez OP nás nikto nechcel zamestnať. Znovu ich získať, by znamenalo, vrátiť sa na Slovensko a to som nechcel, aby rodičia zasa nadávali, že som žobrák a niktoš. Ani Mila sa nemala kde vrátiť, nebolo cesty späť.

Otázka: Vtedy ste sa vydali s Milou na cestu

zbojníkov resp. vykrádačov krčiem. Šarapatili ste po južných Čechách dosť dlho a polícia mala s vami riadne problémy. Boli ste ako dvojica Bonnie a Clyde s rozdielom, že ste nikoho nenapadali ani nezabili, ako to bolo?

Odpoveď: Nocovali sme pod holým nebom alebo v sennikoch, kým sme mali ešte peniaze bolo dobre. No zásoby sa minuli a bolo treba jesť aj piť. Možno keby som bol sám, nenapadlo by ma kraďnúť. Prvýkrát ma človek veľký strach, no potom to už ide samo. Rozbil som okno jednej malej krčmičky, zobrali sme čo sa dalo a utekali za dedinu. Vieš, neradovali sme sa ani z prineseného lupu, ale s prekonaného strachu. Samozrejme, že prvý lup sme riadne zapili aj oslávili. Keď sa minuli zásoby bolo treba ísť ďalej, hľadať ďalšiu krčmičku a tak to išlo ďalej. Človek získa akúsi istotu a rutinu a nerozmýšľa nad následkami a vtedy sme si mysleli, že nemáme ani inú možnosť ako prežiť. Aj vďaka našej "istote", párkrát nás skoro "čapli", no dosť dlho nám prialo

Priestor pre život

šťastie. Bolo to v decembri roku 1988 pred Vianocami, kedy sme už boli veľmi utrápení, znechutení a uzímení a možno, že sme si v duchu priali, aby nás už chytili. A veru sme sa vlámali do jednej krčmy, kde bola jedna žena a tá zavolała políciu. V tú noc sme už netrpeli zimou, odviezli nás policajti a "vyfasovali" po 27 mesiacov nepodmienečne. Od tej doby som Milu nevidel a tak skončilo naše BonyClydovanie.

Otázka: Vtedy si bol prvýkrát odsúdený, dohromady sedemkrát, sedemkrát aj prepustený, čo ti to dalo?

Odpoveď: Prvýkrát si odsediš trest, v base máš čas na rozmýšľanie, no málo kto sa poučí. Keď sa ocitneš na slobode, máš chuť začať odznova, no realita ťa presvedčí o opak. Už si poznačený a onálepkovaný ako kriminálnik, zlodej a nech sú tvoje úmysly akékoľvek dobré, už ti nikto neverí. Neostane ti nič iné ako kraďnúť ďalej, už len z trucu alebo z núdze? Začneš si opakovať múdre kriminálnické heslo: "Chytiť môžu, pustiť musia." Už je to ako hra na slepú babu, trest už nie je pre teba trestom, ale súčasťou života. Tí čo si myslia,

že vás prevychovávajú trestom sú veľmi hlúpy. Po siedmich odsúdeniach som si sám povedal, že do basy už nepôjdem a zatiaľ je to skutočnosť.

Otázka: Od vtedy sa živíš poctivo, predával si pukance, cédečka, dnes ponúkaš časopis PPŽ, nemáš chuť skúsiť znovu kraďnúť?

Odpoveď: Pre mňa je to lanská tráva, aj keď by som vedel ako na to, dnes žijem iný život a vôbec ma to neláka ani nepriťahuje.

Otázka: Čo by si chcel odkázať čitateľom tohto časopisu?

Odpoveď: Nech sa človek ocitne v živote v akýchkoľvek "sračkách", vždy je možnosť s nich vyliezť, je to aj moja životná skúsenosť - nevzdávať sa za žiadnych okolností.

Tento človek miluje slobodu od svojho detstva, má ju hlboko vpísanú do svojho srdca. Od detstva sa nedal spútať ani obmedzovať. Keď sa dostal za mreže väzenia, možno len preto, aby znovu precítil čo je sloboda, aby si znovu uvedomil, že skutočnú slobodu treba neustále zakúšať aj v neslobode.

Tento nenápadný človek svojou prácou distribútora PPŽ žije aj dvoch menej schopných obyvateľov kempu. Bývalému zlodejovi s čistým charakterom by mohol každý zveriť akýkoľvek majetok a verte, že by ho neokradol. Poznáme ho ako človeka, ktorí sa rozdelí s celým svojím málom a nečaká odmenu a poďakovanie. Miroslav rád číta knihy, vyľúšti každú križovku, aj keď má len základné vzdelanie má v sebe prirodzenú múdrosť aj dostatok pokoja. Svoj pokoj nenútené ponúka aj Vám milí čitatelia, keď sa ráno vydáva do sveta s časopismi a večer sa vracia unavený, no predsa šťastný so skromným nákupom. Ďakujeme Ti Mirko, sme radi, že SI bol a ostaneš Veľkým Človekom.

Spútané deti vetra

Rómov poväčšinou zaraďujeme k problematickej časti populácie. Tí arogantnejší cynickejší ich označujú za asociálov a darmožráčov. No tí, čo sa hlásia k vyvolenej rase, ich pokladajú za genetický odpad a usilujú sa o ich priamu likvidáciu. Samozrejme toto tvrdenie o genetickom odpade je strieľaním gólu do vlastnej brány. Rómovia sú aj tak súčasťou veľkej indoeurópskej rodiny, ktorej príslušníci sa považujú za bielu rasu.

U nás žijú Rómovia už vyše šesto rokov, od čias Žigmunda Luxemburského. Dnes sme svedkovia akéhosi strašenia a populačnej explózie, že nás Rómovia do počtu predbehnú. Je to pre nás zaťažujúce, lebo kto neprenikne do problematiky hlbšie, zdá sa mu, že výskyt negatívnych spoločenských javov, je u Rómov výrazne vyšší. Ide najmä o kriminalitu, alkoholizmus, nehygienu, ako aj analfabetizmus. Ak budeme prechádzať situácie, v ktorých sa dnes nachádzajú národy a etniká sveta, zistíme, že osud a situácia Rómov sa nápadne podobá na situáciu severoamerických

Indiánov. Aj u nich je vysoký výskyt týchto negatívnych sociálnych javov /napr. v starších publikáciách sa pri zmienkách o nich uvádzala ako charakterová črta udajná nechut' k fyzickej práci/. Prečo sa osudy týchto dvoch etník tak na seba podobajú?

Obe žili svojim životom, obe milovali slobodu a kone. Priam zbožňovali pohľad na západ slnka, samozrejme každý na inom mieste. Najradšej učili svoje deti jazdiť na koni, tak rýchlo, že im vietor rozstrapatil havranie kučery. Prečo títo hrdí ľudia, klesli

tam kde sú dnes? Do ich života vtrhol násilne "biely" arogantný Európan, presvedčený o nadradenosti svojej kultúry a svojej civilizácie. Bol ako zúrivé malé dieťa, ktoré nič všetko čo mu príde pod ruku. On už nevedel spať pod holým nebom, bál sa samoty a hôr. Nechápal spôsob života slobodných kmeňov,

ktorých muži často vyhľadávali samotu uprostred divočiny na rozjímanie a rozhovory s veľkým Duchom, ktorý oživuje svet. Európan čomu nerozumel to zničil. Nedokázal pochopiť, že sloboda bola pre týchto ľudí všetkým. Prikoval ich, nanútil im svoj spôsob života. Zobral im vlgvamy, koče aj kone, nas-trkal ich do panelákov, do rezervácií, prinútil ich učiť sa to, čomu nemohli porozumieť. Učil ich, že aj vodu v rieke, potoku, aj stromy v lese môže niekto povedať "to je moje". Ale oni nerozumeli, nemohli pochopiť, že na prírodu, ktorá nás v náručí udržiava čistých, si môže niekto uplatňovať vlastnícke právo.

Títo ľudia stále túžia po stratenej slobode. Nedostáva sa im a preto padajú do hĺbín žiaľu, nepochopenia, alkoholu a kriminality. *Chceš vedieť biely Európan ako sa cítia? Chceš vedieť aké to je, keď ti niekto zoberie násilím Tvoj spôsob života? Máš dom, o ktorý sa staráš celý život, máš auto, ktorým jazdiš všade, máš televízor, do ktorého každý večer pozeráš a si možno šťastný. Chodíš denne do práce a z práce, stále na to isté miesto a stále z toho istého miesta. Máš tam tak hlboko zapustené korene, že siahajú až do stredu Zeme. Je to tvoj domov. Si zaňho ochotný bojovať aj zomrieť. A teraz si predstav, že príde cudzinec s iným spôsobom života, zrovná ti to zo zemou a posadí ťa na koč a už nikde nebudeš mať domov, Bez koreňov zahynieš. Chápeš?*

ČO AK ...

Čo ak sa mi niečo stane? Čo ak ma okradnú? Čo ak ma oklamú? Čo ak ma partner podvedie? Čo ak mi ukradnú auto? Čo ak sa môj muž zas opije? Čo ak ma prepadne? Čo ak ma znásilnia? Čo ak sa stratím? Čo ak neuspem v skúške? Čo ak... Čo ak... Čo ak...

Určite milý čitateľa niektorý z týchto výrokov poznáte. Ak nie, existujú tisíce iných čo ak. Ja ich počúvam denne - denne od svojich rodičov, priateľov, známych, či ľudí na ulici. Poviem vám, občas mi z nich naskakujú

zimomriavky. Aj keď, musím sa priznať aj ja mám svoje čo ak. Veď som v nich od narodenia vychovávaná. Zvykla som si na ne a poviem vám, že sa veľmi ťažko zbavujem tohto v spoločnosti veľmi rozšíreného zvyku.

Prečo je čo ak v dnešnej dobe také obľúbené a aký vplyv má na ľudský život? To sú otázky, ktoré sa mi vynorili v hlave, keď som sa začala zaoberať týmto úkazom. Čo ak vlastne vyjadruje určitý jav alebo dej, ktorý by sa mohol odohrať niekedy v budúcnosti. Mohol, ale tak isto aj nemusel, nakoľko je to len predpoklad a nie skutočnosť, ktorú práve žijeme. Je to akési vyjadrenie strachu z nám neznámej budúcnosti, z toho, čo všetko môže v živote postretnúť nás a našich blízkych. Žijeme predsa v dobe, kedy si nikto nie je

ničím istý, v dobe plnej strachu a obáv. Treba byť predsa prezieravý a pripraviť sa na najhoršie, lepšie povedané, vyhnúť sa tomu najhoršiemu. Získať pocit bezpečia a istoty. Aj keď to bude iba

zdanlivý pocit, pretože vždy tu bude existovať nejaké čo ak. Veď v skutočnosti v živote žiadna istota neexistuje. Život nás vždy môže prekvapiť príjemne, ako aj neprijemne. Prečo teda máme strach z tejto samozrejmej neistoty? Snažíme sa ju nevidieť, zakryť ju pocitom bezpečia. Tým, že pred ňou zavrieme oči nezmizne. Bude tu stále napriek všetkým našim snaženiam potlačiť ju pocitom istoty. Stále bude zasahovať a nečakane meniť naše životy. A zo strachu z neistoty budú vznikať nové - staré čo ak.

Čo ak by sa ľudia prestali báť neistoty. Čo by sa stalo potom. Pátrala som po odpoveďoch na ďalšie otázky. Možno by zmizol aj strach z budúcnosti. Možno by ľudia začali žiť v prítomnosti. Tu a teraz. Začali by si uvedomovať viacej svet vókol seba, tváre ľudí, svetlá, prírodu, svoje vzťahy s okolím. Možno by sa potom prestali zaoberať svojimi čo ak. Prestali by nimi strašiť seba aj svoje okolie. Veď čo ak nadmernými obavami o to či ono nakoniec na seba privoláme pohromu. Veď predsa Boh dal

Báseň

Najradšej mám presné hranice
vecí a dejov. Žiadne motanie a
splietanie slovných väzieb.
Ktoré si na druhý deň aj tak nikto
nepamätá. Žijem pohreby bez
karov. Vernisáže bez hostín.
Hudbu bez slov. Poéziu bez
dodatkov. Chcem prijať krásu v
samote. Byť potichu medzi vyv-
olenými. Aby nedaj Bože nespadlo
slovo do blata. Iba tak mám v
hlave jasno. V srdci oheň.
Mrázenie v kostiach
Lebo necitlivosť berie všetko
Iba krásu v pravde nás mení na
večnosť
Veronika Hoffmannová

človeku slobodu, čo chce, to má. A ja sa pýtam: kto túži žiť v strachu, keď vo svete je toľko krásy a lásky? Čo ak je možné nebáť sa a nestrašiť tých, čo sa rozhodli aspoň pokúsiť o zbavenie sa strachu svojimi neustálymi čo ak... Za inšpiráciu na tento článok ďakujem svojim rodičom a ich neustálym obavám o môj život a budúcnosť. Tak isto im ďakujem za to, že som si mohla toto všetko uvedomiť a začať sa menej báť žiť. Jaroslava

Hlúpy Jano radí, ako zlepšiť svet, v ktorom žijeme

Úvahy hlúpeho Jana

Hlúpy Jano sa v dnešnom čísle rozhodol provokovať. Aj králi mali svojich dvorných šašov ktorým bolo dovolené akokoľvek provokovať. Za "svoje pravdy" dostával dvorný šašo kopance od svojho panovníka. Každý kopanec kráľa bol vlastne kopancom do vlastného zadku, i keď bolesť znášal dvorný šašo. No aj tak, králi trpeli svojich bezočivých šašov, ktorí im neúnnavne pripomínali "svoje" pravdy.

1. Posadnutosť súťažením

Dnešná doba je dobou súťaženia, kto z koho, kto je lepší, kto je rýchlejší, kto je krajší, kto je úspešnejší.

Súťažiť sa začína už v materských škôlkach. Kto nakreslí krajší obrázok, kto sa prvý napapá, kto dobehne prvý k pani učiteľke. Súťaže nás zaplavujú z médií. Zvykli sme si uznávať len tých, čo sa zapoja do súťaží a bojujú o svoju výnimočnosť. Tí čo stoja opodiaľ a neženu sa do súťaží upadajú do zabudnutia. Súťaživí sú stredobodom pozornosti a záujmu. Ich drzosť, bezohľadnosť a egoizmus je im zárukou, že sa stávajú celebritami a uznávanými osobnosťami. Česť výnimkám. Všeobecne platí, že čím je človek súťaživejší, otvárajú sa mu cesty závatnej kariéry.

Súťaž je nám vštepaná od rodiny, spoločnosťou či systémom. Súťaže i keď pasívne sa zúčastňuje milióny fanúšikov futbalových či iných súťaží. Davová psychóza futbalového zápasu je porovnateľná s pochodmi fašistov v minulom storočí. Vtedy sa jednotlivec v dave stáva súčasťou veľkého celku a stačí zakričať: "To je nepriateľ" a dav zvalcuje akúkoľvek obeť. Vyzerá to tak, že dav chce byť nemysliacim davom. Hitler vedel, že národu treba dať hru a súťaže, vtedy národ nemyslí. Vedel, že národ treba zamestnať svojim veľkáštvom, jedinečnosťou, výnimočnosťou. Od doby starých Grékov, kedy boli ustanovené olympijské hry, vedeli mocní, že masy treba zamestnať hrami

a súťažou. Aj "slávny Rím" bol postihnutý hrami a chorobnou vášňou, ostal po ňom prach, ruiny a mŕtvy jazyk. Vymysleli sme si množstvo rozumných zdôvodnení prečo je dobré súťažiť. Vymysleli sme si, že súťaž je druh humanity, lásky k súperovi, či spája a zblízuje národy. Dokonca sme si vymysleli múdre heslo: Nie je dôležité vyhrať, ale zúčastniť sa. Aj len zúčastnení ostávajú len porazení alebo si to v duchu myslia. Hlúpy Jano si nemyslí, že vyhrať nad niekým je druh humanity. Aká je to láska k súperovi, keď si jeden myslí, že je lepší ako ten druhý? Ako súťaž zblízuje národy, keď sa jeden cíti porazený? Súťaž robí s ľuďmi skutočne zázraky, často prestávajú byť ľuďmi, stávajú sa nevedomými bábkami, a vzbudzuje to u nich ctižiadosť a často bezohľadnosť.

- Je lepší borec ktorý vrhne guľou 30 metrov a vytvorí svetový rekord, ako bezmenný murár, ktorý za život položí tisíce tehál?

- Je lepšie futbalové mužstvo, ktoré vyhrá svetový pohár ako

skupinka ľudí, čo sa zaslúži, že bude menej utrpenia a bolesti hocike na svete?

Milióny fanúšikov, ktorých zamestnáva ich favorizované mužstvo, by mohlo pre všeobecné blaho ľudstva urobiť viac, keby sedeli doma a štopkali ponožky.

Davoví maniaci, miesto nekonečného obdivovania svojich favoritov, skúste sa pozrieť z okna svojho domu, na ľudí, ktorí lámu rekordy v bežnom živote. Či už pošťára náhliačoho so svojou poštou, matku pri plnení svojich povinností, zametačov či smetiariov a mnohých iných. Skúste "zafandiť" týmto "bezvýznamným", len keď dobrým prianom. Sú to favoriti, ktorí by si zaslúžili váš obdiv a úctu viac, ako doteraz vami uznávaní egomaniaci, ktorých sú plné stránky novín a všetkých médií.

Ľudia zastavte súťaže! Súťaž nikoho nepovznáša, súťaž obmedzuje. Súťažou sa ľudia nestávajú lepšími, súťaž robí ľudí horších ako sú. Každou súťažou zabijame v sebe človeka, lebo nič nie je lepšie ani horšie. Je snáď lepšie zvierajeleň, či korytnačka? Jeleň je rýchlejší, korytnačka múdrejšia, jeleň je kráľom hôr, korytnačka kráľom morí, kto z nich je lepší? Tak ako zvieratá sú každé iné, aj my ľudia sme neopakovateľní a jedineční.

V ľuďoch nedrieme olympijský duch, ako sa nás snažia presvedčiť tvorcovia reklamy jednej veľkej firmy. Ľudia si len MYSLIA, že musia súťažiť. Myslia si to preto, že rodičia, spoločnosť, od nepamäti nás presvedčujú, že musíme súťažiť. Svoje komplexy, cítiť sa menejcenným, či niečím výnimočným,

z nás robia otrokov súťaží. Človek nie je dav, je bytosť neopakovateľná a jedinečná. Svoju pozornosť a úctu venujeme každému človeku nie len nášmu favoritovi, ktorý zaplavuje titulky novín.

Kto je lepší, slávny spevák či muzikant, ktorého napodobní tisíce amatérov alebo potulný spevák či muzikant, ktorého nenapodobní ani tisíc profesionálov?

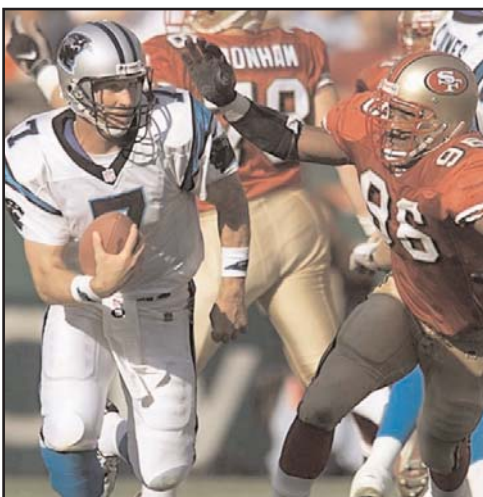
Športoví a iní súťaživí jedinci, hlúpy Jano vám prezradí "tajomstvá", ktoré sa z času na čas objavia v agentúrnych správach,

či v poznámkach cestovateľov. Tieto informácie možno zámerne či nevedome prehliadate. Možno keby ste im venovali len malú pozornosť, dávno by ste už neboli len nevedomý dav, ale človek mysliaci.

V každej súťaži CHCE človek dosiahnuť určité výsledky. Napríklad vo vedomostnej súťaži si človek nevie spomenúť na známu vec, či názov. Nezamysleli ste sa nad tým, prečo je to tak? Keď človek nechce, spomenie si na podrobné veci či názvy. V každej súťaži niečo chceme. Preto každá súťaž obmedzuje. Chcieť, znamená nič nechápať, málo vedieť a ťažko niečo dosahovať.

Veríte, že aj nešportovci dosahujú

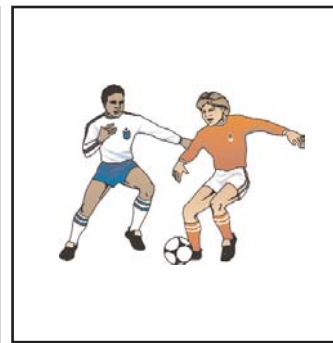
pokračovanie zo 4 strany

svetových rekordov, o ktorých sa nám ani nespája? Dosiahli ich preto, že nikomu nič nedokazujú - nesúťažia, preto sa neobmedzujú vo výkone. Takýto výkon dosiahla jedna slabá žena pri jednom z častých zemetrasení v Mexiku. Dokázala podvihnúť 15.000 kilogramový panel spod ktorého vyslobodila privalené dieťa. Svetový

rekordman, ktorého obdivujú milióny fanúšikov dokáže podvihnúť sotva 400 kilogramov a celý život zasväť tréningu, aby to dosiahol. Spomínaná žena by v súťaži ťažko zdvihla 40 kilogramov, preto s čím a prečo súťažíme?

Sú jedinci, ktorí vytvoria svetový rekord bez svedkov, kto im uverí? Dokážu to preto, že nesúťažia a nikomu nič nedokazujú. Sve-

tových rekordov od bezmenných "atletov" sú tisíce a verte, že aj budú. Preto ľudia všimajte si skutočných géniov, ktorými sa hemží celá planéta ZEM. Všimajte si géniov v svojom okolí, je ich toľko že sa nám ani nespája. Ak si ich začneš všimáť, zrazu objavíš aj v sebe génia a prestane ťa zaujímať súťaž a všetko, čo bolo doteraz pre teba jedinečné a výnimočné či obdivuhodné.

Istoty a zabezpečenie

Človeka v dnešnej dobe uháňajú reklamy poisťovacích spoločností do pocitu istoty a zabezpečenia. Ľudia snažia sa snažia v dobe aktívneho života zabezpečiť si dostatok majetku a financií aby získali vytúženú istotu. No žiaľ ešte pred dobou vytúženého odpočinku ich skosí mŕtvica, infarkt či rakovina alebo nepredvídaná nehoda. Poisťovacie a iné spoločnosti nám ponúkajú množstvo možností ako sa zabezpečiť a miesto chudobného života nám ponúkajú, že môžeme hrať golf ako anglickí lordi, miesto cestovania MHD môžeme vlastniť luxusné autá a obývať luxusné domy. Veď sú to práve oni, čo nám to môžu zabezpečiť. Zaplavia krajinu billboardami, listy novin a časopisov, televízne obrazovky a rádiá. Nikoho nezaujímá že milióny investované do týchto reklám by nasýtili hladných, utišili beznádejných hocikde na svete.

Ja hlúpy Jano vám hovorím:

Nedajte sa chytiť do siete sľubov a istôt. Veď práve Vaša nevedomosť a túžba po istote je živnou pôdou pre tých, ktorí si s vašich úspor stavajú domy a golfové hriská. Vaša nevedomosť robí bohatých ešte bohatšími a chudákov ešte chudobnejšími. Ľudská naivnosť a dôveryhodnosť plní vrecká bohatým a vyprázdňuje chudákom. Aj keď sa tvária zodpovedne

a kultivovane tvrdia, že absolvovali najlepšie univerzity sveta, obliekajú sa do najdrahších šiat, ostanú len tými, čo potrebujú **vaše peniaze.**

Každý z nich tvrdí, že je jedinečný, tvária sa ľudomilo, dokážu tvrdiť, že sú ochotní investovať do našej chudoby. Dokážu tvrdiť že sú stratoví, len v záujme našich istôt. Každá spoločnosť sa odvoláva na tradície a svoju neopakovateľnosť a jedinečnosť. Vaše domnelé istoty môžu byť vašou najväčšou neistotou. Ak sa predsa necháte chytiť do siete sľubov a istôt, tak nedivte sa, že

vás znovu a znovu oklamú.

Váš najväčší sľub a istota je vo Vašej láske a добрote, ktorú prejavujete svojim doterajším životom. V tomto časopise do "zblbnutia" opakované frázy ako: Čo dobré urobíš dnes, zajtra to zožneš. Neurobíš nič, zožneš tiež nič. Hľadaj bohatstvo ducha a materiálne bohatstvo ti bude pridané, atď...

Dnes sú to len rady, ktoré ľudia neberú moc vážne. Ale raz sa stane, že nebudeme chcieť žiadne istoty a zabezpečenie. Budeme vedieť ako zimní vtáci, ktorí nezhrmažďujú potravu na ťažké časy, že ktosi a čosi ponechá plody stromov a kríkov aj v zime, budeme vedieť, že ktosi a čosi zariadi, aby dobrá duša nasypala omrvínek a zbytkov na svoje okno. Tieto omrvinky a zbytky sú Vašou najväčšou istotou a zabezpečením a nedajú sa vyvážiť žiadnym materiálnym bohatstvom. Tieto omrvinky a zbytky sú vašou budúcou potravou a vašou istotou. Kiež by sme nedávali len omrvinky a zbytky, no raz to budú celé sústa, celé porcie vyberaných jedál a budeme sa diviť aký je ŽIVOT štedrý.

Príspevky a postrehy od Vás, čitateľov nášho časopisu.

Ak sa zamyslíme nad otázkou koľko stojí utrpenie, možno nebudeme veriť, ako ľahko by sa dalo zamedziť mnohému utrpeniu. Koľko peňazí môže stáť očkovanie detí tretieho sveta, jedlo pre hladujúcich, voda pre smädných, alebo dôstojné bývanie? 5-10% celosvetových nákladov na zbrojenie /cca 800mld USD/? Tak prečo to nejde? Ide o začarovaný kruh vyjadrený v otázkach a odpovediach: **Prečo nemáme na to zdroje?** Lebo zbrojíme.

Prečo zbrojíme? Lebo vedieme vojny. **Prečo trpíme vo vojnách?** Lebo zbrojíme. A tak to ide stále dookola. **Existuje cesta z tohto bludiska?** Iste, záleží len na každom z nás do akej miery sa necháme strhnúť vášňami, ktoré v nás

podnecujú politický vodcovia. Mali by sme si uvedomiť, že keď nám niekto ublížil, tak nám neublížil preto, že je čierny, biely, kresťan, moslim, Žid, Maďar atď., ale ublížil nám preto, že jeho duša je dušou trpiaceho človeka. Nepočúvajte preto tých, ktorí nás zastrajújú nejakou rasou, etnikom či vierovyznaním. **Vždy si musíme uvedomiť, že od severu na juh, od západu na východ na našej krásnej Zemi, žijú bytosti, ktoré cítia tak ako my. Žiaľ moslimského otca nad strateným synom je nesmierny, rovnako ako žiaľ kresťanského otca kdekoľvek na svete. Radosť matky - Turkyne z jej narodeného dieťaťa je rovnaká ako matky - Japonky. Počítanie každej mince v obchode je rovnaké na celom svete, bez ohľadu nato, či v ruke prevraciate korunu, euro, dolár, rubel, rupiu či dinár. Aj zamilovaní sa na celom svete schádzajú na rovnakých miestach. Sú medzi nimi mnohé rozdiely, ale tie sú len tenkou vrstvou na spoločných mohutných základoch. Ak toto pochopíme nikto nás nedonúti viesť vojnu, ktorá vedie k toľkému utrpeniu. Každý človek bude veriť a cítiť, že je súčasťou veľkého spoločenstva rovnako slobodných a milujúcich ľudských bytostí.**

Vlado 23r.

Listárň

Milá redakcia PPŽ,
Musím sa priznať,

že časopis PPŽ sa mi dostal do rúk prvý krát v živote cestou zo školy. Navštevujem Obchodnú akadémiu v Martine. Začala som v ňom listovať a už pri druhej strane som zostala prekvapená, lebo som tam spoznala pána Jozefa s Prešova, ktorý mi časopis daroval. Bolo mi to trápne /naozaj by som vtedy rada prispela na dobrú vec/, ale nemala som peniaze. Nie všetci študenti sú na tom tak finančne "skvele", že majú pri sebe aspoň mizerných 10 korún. Pán Jozef bol veľmi milý, očividne sa s rozpráváním veľmi ponáhlal, zrejme preto, aby ma neoberal o môj "drahocenný čas", čo mi bolo opäť veľmi trápne, lebo by som sa s ním rada pohovárala aj o bezdomovcoch v kempu, ktorý chcú zbúrať. Doma som si časopis prečítala a na druhý deň som poprosila spolužiakov, či by sa nepodpísali do petície. Bola som príjemne prekvapená, akí boli ochotní "bojovať" spolu s vami za správnu vec". Podpísali sa všetci prítomní, až na dvoch. Samozrejme, nikoho som nenútila. Zrejme u tých dvoch prevláda názor /ako u veľa ľudí/, že bezdomovci sú alkoholici, narkomani, feťoši atď...., ale sama viem, že sú to aj slušní ľudia a rodiny, ktoré sa ocitli v núdzi. Myslím si, že sa to môže stať každému z nás, že razom sa ocitne na ulici bez strechy nad hlavou. Neviem si to ani predstaviť, aj keď ja sama pochádzam zo sociálne slabšej rodiny. Otec umrel pred 20 rokmi, vychováva nás s bratom mama, ktorá je nezamestnaná a veľmi chorá. Viem, čo je núdza, ale nesťažujem sa. Mám strechu nad hlavou, teplú posteľ, čisté oblečenie a niečo pod zub... A teraz keď ide zima, behajú mi zimomriavky po chrbte, pri pomyslení, že by som nemala ani to.

Občas ma poriadne vytočí, keď ma na ulici zastaví opitý, špinavý a neviem aký "bezdomovec" a pýta odo mňa peniaze. Za prvé, je mi tak ľúto, že by som mu dake drobné dala, ale je mi jasné, že ich prepíše a nekúpi si jedlo. Za druhé, radšej mu dám svoju desiatu /dako už v škole vydržím./ ale to sa mu nepáči a odíde. Za tretie ja peniaze nezarábam /pýtam si od mamy, čo je mi zase trápne/ a tak nech si pýta od zárobkovo činných ľudí, /aj keď viem, že ich nie je veľa/. Za štvrté, mám len 20 rokov som mladá, no nie hlúpa.

Aj tak sa hnevám na tento štát, že je taký neschopný a nevie postaviť poriadny azylový dom, kde by človek dostal aspoň tanier teplej polievky. Veď koľko ľudí si jedlo neváži a skončí v kontajnere nedoedené. Mimochodom rada by som priniesla oblečenie, ktoré nenosíme alebo sme s neho vyrástli. Je zachovalé a pekné, teplé len neviem kde by som ho mohla odovzdať. Bola by som rada, keby ste mi dali vedieť ako je to s ohľadom petície, možno by som mohla "zohnať" viacej podpisov. Zaujímá ma koľko ľudí býva v kempu, ako často vychádza časopis PPŽ...

Každý máme svoje problémy, ale mali by sme si navzájom pomáhať. Veď sme predsa EUDIA!!!

Váš časopis sa mi páči a som rada, že ste našli aj dákych sponzorov. Zároveň mi je ľúto ako sa k tejto téme postavil "pán primátor" mesta Martin.

Držím Vám všetkým palce, Vám vytrvalým. Prajem veľa úspechov a porozumenia, zdravia a lásky. Najmä pánovi Jozefovi s Prešova, ktorý občas utápa svoj žiaľ v "slepej uličke". Neverím, že je ako jeho otec.

Váš "tichý blázon" menom Patricia.

Odpoveď redakcie časopisu Priestor pre život:

Náš milý a "Tichý blázon", Patricia,

Ďakujeme z celého srdca za Tvoj list, za petíciu a hlavne záujem o ľudí z okraja spoločnosti. Veríme, že sa neuraziš, keď Ti budeme tykať, aj keď si už dospelá. Je to pre nás radosné poznanie, že aj medzi mladými existuje súcit a porozumenie s inými, aj keď ešte nezažili strasti doby. Svojím spolužiakom, ktorí boli ochotní a podpísali petíciu, no aj tým dvom neochotným môžeš odkázať toto:

"Máte úžasnú spolužiačku, aj Vy ste úžasní, že Vám nie je ľahos-

tajný osud pár ľudí z Verejného kempu. Ste mladí, prežijete ešte veľa skúseností dobrých aj zlých, zažijete veľa chceného aj nechceného. Budete sa rozhodovať medzi ľahkou cestou a cestou trnistou. Mnohí z Vás zažijú rýchlu kariéru, no možno aj rýchly pád. A vtedy oceníte, že v beznádejnej situácii stretnete človeka, ktorý Vám pomôže. Pomôže Vám len tak, z ochoty, bez úplaty, bez ďakovania. Pomôže len tak, ako dáva klas svoje zrnká: "Vezmi a jedz."

V živote stretnete ľudí, ktorí Vás podrazia a určite aj pomôžu. Vždy tu platí rovnica:

- Ako Ty miluješ, tak budeš milovaný.

- Ako ty súcitiš, s takým súcitom sa stretneš.

- Ako dokážeš pomôcť, aj tebe bude pomáhané.

Možnože, tieto slová znejú pre teba a tvojich spolužiakov ako stále opakované frázy, no v našom časopise sa neustále opakujeme, preto nám to prepáč. Tým dvom spolužiakom, ktorí nesúhlasili s petíciou môžeš len pripomenúť, že sú to len ľudia, čo nezažili spať pod holým nebom v zime a daždi. Možnože keby to zažili, aj oni sa stanú alkoholicami, narkomani a feťáci.

Milá Patricia správne si sa zachovala k "bezdomovcom", ktorí od teba pýtajú peniaze. Vieš dobre ako aj my, že je dobré nedávať im peniaze, ktoré často prepijú. No často to robia, už zo spomínaného dôvodu, zabudnúť na svoju beznádej. No v každom prípade je to únik z reality. Je lepšie sa ich opýtať, či sú hladný. Ak odmietnu, otvorene im povedz: "Ak si hladný, dám ti polovicu svojej desiaty /pozor nie celú/, lebo aj ja chcem žiť. Ak chceš peniaze, pomôžem ti tak, že ti nič nedám." Lebo aj nič nedat' je niekedy veľká pomoc. Reaguj na prvú myšlienku, a nemusí byť vždy "láskyplnná". Rozhoduj sa citom, dívaj sa do očí a odhalíš čistotu úmyslu. No ak zaváhame, verte, že sme niečo "pobahrali."

Pýtaš sa nás, koľko ľudí obýva kemp. Tohto času obýva VK desať ľudí. Žiaľ sme stiesnení podmienkami, no boli by sme radi keby sme ubytovali všetkých bezdomovcov a hlási sa ich veľa. PPŽ vychádza raz do dvoch mesiacov, ako sa nám podari. Máme aj www stránku je uverejnená na začiatku a konci časopisu a sú v nej všetky predchádzajúce čísla PPŽ. S tým oblečením, budeme radi ak to donesieš do VK. Nemusíš sa báť prísť tam, nech sú obyvatelia kempu ľudia s akoukoľvek "pestrou" minulosťou, práve preto sú ochotní, keby to bolo nutné, obeť veľa a možno aj svoj život. Veríš tomu?

Čo sa týka petície, nevieme ešte koľko "Tichých bláznov" sa nájde a vyjadria svoj názor. Ďalej nám píšeš, že sme našli sponzorov a vieš, že len takých "chudobných" ako si Ty? Pre tých majetnejších sme neseříozny a nedôveryhodný a to je dobre. Aspoň sa viac spoľiehame sami na seba a na takých, ako si Ty Patricia. A ver tomu, že to stojí za to.

Pochádzaš z rodiny bez otca, máš ťažký život a tiež vieš čo je núdza. Máš chorú matku a predsa si našla odhodlanie podeliť sa so svojim málom. To "MÁLO" nie sú peniaze a možno ani desiaty, ktorú by si ochotne a rada darovala bezdomovcovi. To "MÁLO" je tvoja láska, súcit, odhodlanie a ochota. Tvoje "MÁLO" je bohatšie ako bohatstvo tvojich majetnejších spolužiakov. To tvoje MÁLO je tak bohaté a silné, že rozplače srdcia mnohých ľudí. Po prečítaní tvojho listu tiekli slzy nie len od Jozefa z Prešova a to nie sme žiadne bábovky.

Náš časopis aj keď chatrný a skromný číta tisíce ľudí z celého Slovenska, aj oni Ti poďakujú milá Patricia a ochotní či neochotní spolužiaci.

Vďaka Vám ľudia mladí aj starí.

Redakcia časopisu Priestor pre život

Pokračovanie listárne

Posielam Vám na priloženom petičnom hárkú pár podpisov ľudí, ktorí Vám takouto formou chcú vyjadriť podporu. Plne nesúhlasíme s postojom primátora S. Bernáta v otázke riešenia Vášho problému a preto som si dnes dovolila mu osobne napísať e-mail a prihovoriť sa za Vás, ale neviem aký to bude mať účinok.

pokračovanie na strane 7

Bohužiaľ, inakšie Vám pomôcť nemôžeme, iba kúpou vášho časopisu, čo aj robíme, pretože samy sme na pokraji sociálnej biedy.

Ja osobne som sice pracujúca matka, ale môj plat je taký malý, že ledva s neho vyžijem aj s dcérkou, ktorú vychovávam sama, bez toho aby mi bývalý manžel platil výživné. Našťastie bývam u svojich rodičov, dôchodcov, ktorí mi poskytli aspoň strechu nad hlavou, ináč by som bola na Vašej úrovni. Bohužiaľ dnešná doba je taká a naša spoločnosť nepraje sociálne slabším, nie že len im nepomáha, ale dovoľm si tvrdiť, že ich priam likviduje.

Je paradoxné, ba priam zarážajúce, že peniaze na stavbu útulkov pre psov sa vždy nájdu, aj stavebné povolenie sa dá bez problémov vybaviť, ale pre ľudí to už nejde? Nemám naozaj nič proti psovi, ale človeku sa zastavuje rozum, že pes má pomaly väčšiu hodnotu ako ľudský život.

Takisto ma zaráža fakt, že pán primátor, ktorí najviac brojí proti Vám, si dal postaviť na Ľadovni luxusný byt, ale Vám ľuďom bez strechy nad hlavou, nedopraje ani obyčajnú drevenú chatku. Komu to už len môže vadit', na kúsok nevyužitej zeme?

Viem, že niektorí z bezdomovcov prišli o strechu nad hlavou vlastnou vinou, /nie všetci/. Ale nám neprislúcha súdiť druhých, lež pomáhať, ak je to v našich silách. Je to odraz našej spoločnosti, že je tu niečo choré a prehnité a takisto v cirkvi. Bola som priam rozhorčená, keď v jednom čísle Vášho časopisu, som sa dočítala, ako Vám pod všetkými možnými aj nemožnými výhovorkami Biskupský úrad v Banskej Bystrici odmietol vyhovieť Vašej požiadavke prenajať časť nevyužitej pôdy. Práve oni Vám to odmietli, ktorí by mali byť príkladom kresťanskej lásky a uplatňovať jedno zo svojich prikázání - miluj svojho blížneho... aj v praxi. Pritom majú také majetky a pozemky, že keby Vás zobrali pod svoje ochranné krídla, žiadnych bezdomovcov by nemuselo byť. Len to by sa najprv muselo chcieť.

Na záver dúfame, že kemp predsa len nezbúrajú, a nájde sa také riešenie, aby ľudia bez domova mali kde bývať.

Za kolektív Eva Martinusíková Martin

Odpoveď redakcie časopisu Priestor pre život

Ďakujeme za Vašu obetavosť a hlavne ochotu p. Martinusíková s kolektívom. To, že ste sa prihovarili primátorovi mesta Martin je veľká pomoc. Viete, že pri jednaní s primátorom či inými zástupcami štátnej či mestskej správy sme vždy narážali na názor, že je to len

problém pár bezdomovcov a nejakého blázna čo ich tam organizuje? Vy ste si uvedomila, na rozdiel od iných, že je to aj Váš problém, že tiež "balancujete" na okraji sociálnej biedy, ako desatisíce príslušníkov tohto národa. Naša stále opakovaná fráza: Pomôcť druhým, znamená pomôcť aj sebe, je stále pre mnohých chudobných či bohatých, stále len frázou bez významu. Myšlienka Verejných kempov je preto aktuálna nie len pre bezdomovcov, ako si dnes naivne myslíme. Je aktuálna pre drvivú väčšinu tohto národa, ktorí žijú na pokraji núdze a biedy.

Je aktuálna pre dôchodcov, ľudí ktorým chýba dravosť a žravosť dnešnej doby, je aktuálna pre mladých, ktorí sa nechcú zapojiť do súkolia manipulácie, je aktuálna pre ľudí, ktorí nechcú prežívať, ale ŽIŤ. Môže byť aktuálnou pre ľudí, ktorí netúžia žiť ako anglickí lordi, vymetať kasína, vlastniť vily či luxusné autá.

Môže byť aktuálnou pre

ľudí, ktorí chcú žiť v harmónii s prírodou a so všetkým človečenstvom. A vôbec tieto komunity

nemusíme nazývať Verejným kempom.

A vôbec sa nemusia organizovať ani pomenovať. Tento pokus s bezdomovcami, ktorých vnímame ako neprispôsobivých,

často zlych a odsúde-

niahodných je realizovaný a funguje. O čo ľahšie by fungoval z normálnej a bežnej populácie, keby to bolo nutné a potrebné. Nechceme maľovať čerta na stenu a tváriť sa ako spasitelia no dnešná doba, aj keby sme ju vnímali ako prechodnú, nám nedáva veľké nádeje a očakávania. Je možno lepšie očakávať zlé a prežiť lepšie, ako naopak. Aj Noemovi sa súčasníci posmievali, že prečo stavia Archu na suchu, keď by naše riešenia ostali len Archou na suchu a kempy alebo iné prechodné riešenia nikto nepotreboval. V mnohých mestách Slovenska sa nás ľudia pýtajú: "Kedy vybudujete kemp v našom meste?" Viete pani Martunusíková, že pomáhate budovať útulky aj v iných mestách? Vašou či našou petíciou ste nám úžasne pomohli, pomohli ste nám Vaším listom primátorovi, vyjadrili ste svoj názor verejne, bez ohľadu aké to bude mať pre Vás následky. Viete, že Vy sa nestanete "bezdomovcom", nebudete trpieť núdzou? A ak by ste predsa mali akési existenčné problémy, tak verte, že sa nájde množstvo dobrých ľudí, ktorí Vám pomôžu. Ak si poviete: "Veď nič také obdivuhodné som neurobila". To Vaše málo, sa nazýva aj pomoc v pravú chvíľu. Nie je pre nás málo že si "kupujete" náš časopis. Nie je málo, že verejne vyjadríte svoj názor a ešte do

toho zaangažujete svojich známych. Viete o tom, že meníte svet okolo seba? Meníte myslenie nie len stovkám a možno tisíckam čitateľov tohto časopisu, že to najjednoduchšie, je to najgeniálnejšie? Je vo Vás sila aj odvaha, odhodlanie aj Láska a to nie je málo pre nás, ani pre Vás a Vy to už viete. Kiež by to vedeli aj iní a potom zažijeme zázrak.

Týmto listom vyjadrujeme srdečné a úprimné poďakovanie všetkým ľuďom, ktorí akokoľvek vyjadrili svoju podporu nášmu "bláznivému" nápadu. Tento proces petícií ešte nie je na konci. Dej sa zázraky, aj niektorí kompetentní úradníci sú ochotní nám pomôcť a dokonca aj na úkor svojho postavenia a neistoty. Možno, že nám chýba len zopár paní Martinusíkových, zopár Patrícii a mnohí prekročia svoj tieň a možno sa budeme diviť, čo dokáže naše spoločné málo.

Ak nám niektorí chcete vyjadriť podporu, dajte o sebe vedieť a vôbec to nemusí byť formou petície. Môže to byť pomoc, ktorú prejavíte vo svojej obci či meste a vôbec to nemusí byť len bezdomovci. Utrápených, chorých, bezná-dejných je veľa všade. Pomáhajte všade kde sa len dá a celý svet bude pomáhať aj nám. Ďakujeme, že to stále a neúnavne robíte.

Vážaná redakcia.

V prvom rade Vám chcem pekne poďakovať za pozvanie, prezimovať vo Verejnom kempe. Mám chvála Bohu kde bývať a ak som bol v minulosti nezamestnaným, teraz prácu mám. K tomu, že som bez strechy nad hlavou, Vás možno naviedol text mojej piesne písanej v prvej osobe. Je to preto, že sa viem vcítiť do kože týchto nešťastných ľudí, s ktorými si osud tak kruto zahrál.

Popri nich existujú stvorenia, ešte bezmocnejšie a zraniteľnejšie. Deti, ktoré týrajú tie, ktoré by ich mali najviac chrániť. Ich vlastné matky. Posielam Vám krátku báseň na túto tému.

S pozdravom Vít Frič

KAKAVČIA MAŤ

Tvoje oči ľadové neplačú
Snežia
Tvoje studené ruky neobjímajú
Mrazia
Tvoje prázdne srdce neľúbi
Odpudzuje
Tvoje prsty bezcitné neláskajú
Bolia
Tvoja náruč hrozivá netúli
Dusí
Tvoj kričľavý hlas neupokojuje
Budí
Tvoja blízkosť ma desí
Bojím sa ťa
M a m a

Veselé Vianoce a šťastný Nový rok Vám praje redakcia PPŽ.

Táto tabuľa vás víta pri vstupe do Verejného kempu

Takéto chtky pomáhajú bezdomovcom žiť ako ľudia

Reakcie našich čitateľov na realizáciu Verejného kempu a vydávanie časopisu PPŽ

Časopis Priestor pre život sa mi dostal ako každému cez predajcu na námestí. Celý som si ho prečítala a žasla som. Dnes keď sa novinové stánky prehýbajú plnými regálmi farebných časopisov, na titulných stránkach s obrázkami celebrit, pikantnosťami z ich súkromia, či neustálymi trenicami politikov, príde na svet šedivý, nevýrazný, na kolene robený časopis a odrazu človeka zobudí. Časopis Priestor pre život rozdáva iskričky nádeje pre tých, ktorí sú v núdzi, ale i pre tých, ktorí pátrajú po univerzálnych pravdách žitia - bytia.

Výslovujem obdiv pred nápadom zriadiť Verejný kemp pre ľudí v núdzi, pred časopisom ktorý otvára priestor pre ľudí, čo hľadajú niečo viac než materiálny blahobyt a hlbokú úctu pred ľuďmi, ktorí to všetko realizujú.

Pri mojich potulkách v zahraničí, či to bolo v USA alebo rôznych vyspelých krajinách Európy som neraz prišla do kontaktu s bezdomovcami a zaujímala som sa ako prežívajú. Viem, že mestské správy i rôzne charitatívne organizácie na nich nezabúdajú. Vo vývarovniach dostávajú teplé polievky, na zime sú im prideľované deky, majú možnosť sa vykúpať, oprat' si prádlo, či prenocovať.

U nás asi ešte chvíľu potrvá, pokým si uvedomíme, že všetci sme si rovní a nik nie je "kva-

litnejší" človek ako bezdomovec. Stať sa bezdomovcom v dnešnej dobe nie je až taký problém. Môže sa to prihodiť každému z nás. Stačí stratiť zamestnanie, nemať čím zaplatiť nájom, prísť o rodinu či vážne ochorieť. A odrazu sa všetko okolo nás mení. Treba sa nám naučiť cítiť s ľuďmi v núdzi a nie iba posudzovať cez ich vonkajšie prejavy. Aj medzi nami sú predsa ožranci, násilníci, bitkári a povalači, s tým rozdielom, že my ostatní to všetko robíme za múrmi bytov, kde nás málokto vidí.

Verejný kemp je úžasný nápad, lebo pomoc ponúka iba tomu, kto si sám chce pomôcť. Nie je nikomu vnucovaná skostnatenými poloväzenskými pravidlami. Byť slobodný a slobodne sa rozhodovať pre spôsob života, je právo každého človeka. Ten kto cíti, že sa potrebuje "odraziť" do normálneho života a nemá nikoho, kto by mu v tom pomohol, pre toho môže byť kemp a spolúčtenie veľkou pomocou. Preto vidím v nápade verejných kempov správne riešenie nie len pre mesto Martin, ale aj pre iné mestá.

O to ma viac prekvapuje postoj mestského zastupiteľstva, ktoré chce dať kemp zbúrať. Ctím si a uznávam zákony, ktoré majú zmysel a súhlasím s tým, že nemôže si robiť každý čo chce. No určite viem, že existujú zákony a nariadenia, ktoré sú zastaralé, neprispôsobené súčasnosti

a preto strácajú zmysel a opodstatnenie. V protiklade s tým, neexistujú zákonné úpravy rôznych súčasťných fenoménov, ktoré nová spoločnosť má a nemôže ich preto právne riešiť, napríklad problém bezdomovcov.

Paragrafy sa vždy dali a dajú nahradiť niečím veľmi dôležitým a účinným a to súcitom a srdcom. Zbúraním kempu problém bezdomovcov neprestane existovať, ba naopak, budú sa nám pripomínať mnohorakými spôsobmi. Budovaním verejných kempov, by sa mohli ľuďom v núdzi vytvoriť prijateľné podmienky pre život a nemuseli by sme nad nimi krútiť nosom, že sú špinaví a páchnu, ľahšie by sa im podarilo získať sezónu prácu, brigádu, či dlhodobú prácu.

Ľudia ktorí rozhodujú o veciach verejných sa môžu striktnie pridržiavať zákonov alebo sa môžu pokúsiť nájsť prijateľné riešenie aktuálneho problému. Konkrétne rozhodnutie ohľadom Verejného kempu záleží od toho, ako si ľudia ktorí o tom rozhodujú cenia svoj vlastný život a tým aj životy iných.

Pri akomkoľvek rozhodnutí by sme nemali zabúdať na všeobecne platnú pravdu: "Čo zaseješ, to budeš žať."

Viera Herianová, Žilina

Podakovanie

- Ďakujeme tým ľuďom, ktorí náš časopis po prečítaní nezahodia, ale dajú ho prečítať známemu či neznámemu susedovi. Veľmi nám tým pomáhate, možno aj sebe.
- Ďakujeme všetkým prispievateľom na uliciach Slovenských miest za príspevok pre našu organizáciu.
- Milí čitatelia, ďakujeme za Vaše pochopenie a morálnu podporu, ktorá sa

nedá oceniť žiadnym príspevkom. Vydávanie časopisu je aj pokusom o prevenciu, aby ľudia bez domova bolo stále menej. Nesnažíme sa pomôcť len bezdomovcom, ale aj utrpeným, chorým a nešťastným. A tých je na Slovensku ziaľ veľmi veľa.

• Ďakujeme pánovi prezidentovi Rudolfovi Schusterovi za to, že podporil nášho distribútora a našu organizáciu.

Ďakujeme.

Oznamy

- Rozhodli sme sa neuvádzať číslo účtu nášho OZ - Proces - 3. Robíme tak preto, že niekto si myslí, že sme na účet vyzbierali státisíce korún. Žiaľ poplatky za účet sú často vyššie ako príjmy. Aj keď sa našlo pár jednotlivcov, ktorí prispeli aj na účet. Za čo im veľmi ďakujeme. Nám postačí, ak prispějete našim distribútorom za ponúknutý časopis. A

tým, ktorí by radi prispeli na účet oznamujeme, že budeme radi, keď svoje príspevky pošlú iným charitatívnym organizáciám, ktoré to viac potrebujú.

- Ak sa Vám naše články páčia alebo nepáčia, napíšte, zavolajte.
- Kto bude chcieť zaslať predchádzajúce čísla PPŽ, pošlite nám obálku so známkomou a pár drobných a radi Vám ho pošleme až domov.

Časopis Priestor pre život vydáva Občianske združenie Proces-3, Kratinova 11, 036 08 Martin 8, tel.: 0908 085 758,

Registrácia: Ministerstvo kultúry SR, číslo 2879/2002, Šéfredaktor: Pavol Hroznár, Zodpovedný redaktor: Daniel Dižkanec

e - mail: proces3@post.sk, IČO: 378 11 371

http:\\ proces3.webpark.sk